

ЖАР-ПТИЦА И ЛИСА ЧЕРВЕНУШКА

Превод от чешки: Георги Карагъзов, 1956

chitanka.info

Един цар имал голяма, хубава градина. В нея растели множество редки дървета, но най-хубавото от тях било едно ябълково дърво, което се издигало сред градината. Всеки ден то раждало по една златна ябълка; сутрин прецъфтявала, през деня пораствала и досред нощ узрявала, а на следната сутрин цъфтяла друга. Но нито една от узрелите ябълки не оставала чак до сутринта — през нощта изчезвала от дървото и никой не знаел къде е отвлечена и как е станало това. Царят много се измъчвал. Един ден той повикал най-големия си син и му казал:

— Ще отидеш, синко, тая нощ да пазиш. Откриеш ли кой ми краде ябълките, няма да си скъпя богатството и щедро ще те възнаградя. А успееш ли да заловиш крадеца, половината си царство ще ти дам.

Царският син препасал меча си, праметнал лъка през рамо, мушнал в пояса си няколко закалени стрели и отишъл вечерта в градината да пази. Седнал под ябълката и зачакал. Седял, що седял, налегнала го дълбока дрямка; ръцете му се отпуснали в тревата, очите му се притворили и той спал като заклан чак до зори. Като се събудил сутринта, ябълката я нямало.

— Е, какво? — попитал го царят. — Видя ли крадеца?

— Никой не дойде — отговорил царският син, — ябълката сама изчезна.

Царят поклатил глава. Не повярвал на думите му.

— Иди днес да пазиш ти, сине мой — казал той на по-малкия си син, — и хванеш ли крадеца, богато ще те възнаградя.

Вторият царски син се въоръжил като първия и отишъл да пази. След някое време обаче и той заспал под дървото като по-големия си брат и когато се събудил, ябълката пак я нямало. Сутринта баща му го запитал кой е взел ябълката, а той отговорил:

— Никой, сама изчезна.

Тогава най-малкият царски син казал:

— Тате, днес ще отида да пазя аз, да видя дали и тая нощ златната ябълка ще изчезне.

— Мило дете — казал му царят, — ти едва ли ще успееш, още си много млад и зелен. По-големите ти братя не можаха да опазят златната ябълка, та ти ли? Но щом искаш, иди!

Привечер, като взело да се стъмнява, най-малкият син отишъл в градината да пази. Той също си взел меча, лъка и няколко стрели, но освен тях взел и една таралежова кожа. Седнал в градината под ябълката и прострял кожата на скута си, та ако го налегне дрямка и ръцете му се отпуснат, да се убоде и да се събуди. Среднощ долетяла една златна птица, кацнала на дървото и поискала да откъсне ябълката. В тоя миг избръмчал лъкът на царския син и закалената стрела улучила едното крило на птицата. Птицата отлетяла, но едно златно перо паднало от крилото ѝ на земята, а ябълката останала на дървото.

— Е, хвана ли крадеца? — попитал го сутринта царят.

— Не можах — отговорил царският син, — но и това може да стане. Засега ти нося едно парче от дрехата ѝ.

При тези думи той извадил златното перо и разправил какво се е случило. Царят много се зарадвал на перото. То било тъй хубаво и излъчвало от себе си такова сияние, че нямало нужда нощем да палят лампите в царската стая. Царедворците, които разбирали от тия работи, разправяли, че това перо е от Жар-птица и че е по-скъпо от всичките съкровища на царя.

От тоя ден Жар-птица вече не дошла в градината и ябълките не изчезвали. Но царят никак вече не им се радвал; само за Жар-птица мислел и толкова тъгувал, че тя не е негова, та сърцето му почнало да вехне от скръб. Един ден той повикал при себе си тримата си сина и им казал:

— Мили деца, виждате, че от ден на ден все повече линейя. Но аз зная със сигурност, че ако чуя песента на Жар-птица, сърцето ми ще се ободри. Който от вас ми донесе Жар-птица жива, та да ми попее, веднага ще му дам половината си царство и след смъртта си ще го направя свой наследник.

Синовете незабавно се приготвили за път, простили се с баща си и тръгнали да търсят Жар-птица. Пътували, що пътували, стигнали до една гора, а сред гората — кръстопът.

— Накъде да тръгнем? — попитал най-големият брат.

— Трима сме и пред нас има три пътя — отговорил вторият, — нека всеки от нас да тръгне по един от тях. Впуснем ли се на три страни, по-лесно ще намерим Жар-птица.

— А кой на коя страна ще потегли?

— Вървете вие, по който път искате — казал най-малкият, — аз ще тръгна по тоя, който ми остане.

Братята били доволни и всеки си избрал път, по който да тръгне. После единият от тях казал:

— Нека оставим на това място някакъв знак, та който по-рано се върне, да знае какво са успели да направят другите. Да забием всички в земята по една пръчка; чиято пръчка покара, това ще е знак, че той е имал късмет и е намерил Жар-птица.

Тоя съвет се харесал на братята. Всеки забил край своя път по една пръчка и тръгнали.

Най-големият царски син вървял все по своя път, докато стигнал до един връх. Скочил от коня, пуснал го да пасе, а сам седнал на тревата, извадил, каквото имал за ядене и започнал да обядва. Тогава се примъкнала към него Лиса Червенушка.

— Моля ти се, моля ти се, момко, много съм гладна, дай ми нещичко да си похапна!

Като я видял, царският син взел лъка си и пуснал по нея една закалена стрела. Улучил ли я, не я ли улучил — лисицата се изгубила пред очите му.

С другия брат се случило същото. Като се разположил на тревата на една широка поляна и извадил яденето си, при него също дошла гладната Лиса Червенушка и поискала да ѝ даде нещо. Но той стрелял по нея и тя се изгубила от очите му.

Най-малкият брат вървял, вървял, докато стигнал до един поток. Бил уморен и гладен. Скочил от коня и седнал на тревата край брега, за да се подкрепи. Като започнал да яде, видял и той Лиса Червенушка. Тя се примъквала все по-близо, докато най-послед се спряла недалеч от него и рекла:

— Моля ти се, млади момко, много съм гладна, дай ми нещичко да си похапна!

Царският син ѝ хвърлил парче пушено месо и казал:

— Ела насам, не се страхувай, Лисо Червенушко, виждам, че си по-гладна от мен, но за днес и на двама ни ще стигне.

После разделил яденето си на две, половината оставил за себе си, а другата половина дал на лисицата. Лиса Червенушка се наяла до насита и казала:

— Ти добре ме нахрани и аз също добре ще ти се отплатя. Възседни коня си и тръгни след мен. Ако извършиш всичко, което те посъветвам, Жар-птица ще бъде твоя.

След това тя хукнала напред и започнала да му проправя път с рунтавата си опашка: смятала планини, запълвала долини и през води и реки правила мостове. Царският син яздел тръс след нея, докато внезапно се озовал пред меден дворец.

— Жар-птица е в тоя дворец — рекла Лиса Червенушка, — иди там тъкмо по пладне, когато стражите спят, и никъде не се бави. В първата зала ще намериш дванадесет черни птици в златни клетки, във втората ще видиш дванадесет златни птици в дървени клетки, а в третата зала — Жар-птица, кацнала на една върлина. До нея ще видиш две клетки: едната златна, другата дървена. Но ти не я слагай в златната, а я сложи в дървената, иначе зле ще си изпатиш.

Царският син влязъл в медния дворец и намерил всичко тъй, както му казала Лиса Червенушка. В третата зала стояла на една върлина Жар-птица и сякаш спяла. Тя била толкова хубава, че сърцето на царския син затуптяло от радост. Взел я и я сложил в дървената клетка. Но после се разколебал и си казал: „Някак не отива на такава хубава птица такава грозна клетка! На Жар-птица златна клетка се полага.“

Извадил я от дървената клетка и я сложил в златната. Но щом я затворил, Жар-птица се събудила и запищяла. Птиците в първите две зали вдигнали такъв писък и крясък, че стражите на портата се събудили, веднага дотичали, хванали клетия царски син и го завели при царя.

Царят много се разгневил и казал:

— Кой си ти, крадецо, дето се осмеляваш да минеш покрай толкова пазачи, за да откраднеш моята Жар-птица?

— Аз не съм крадец — отговорил царският син, — но дойдох за крадеца, който ти укриваш. Имаме у дома, в нашата царска градина, едно ябълково дърво, което ражда златни ябълки. Всеки ден на него цъфти, пораства и узрява по една ябълка. Но твоята Жар-птица всяка нощ я отнасяше. Сега баща ми е тежко болен, сърцето му линее и няма да се привдигне, докато не чуе песента на твоята Жар-птица. Затова те моля да ми я дадеш.

— Можеш да я получиш — отвърнал царят, — ако ми доведеш в замяна коня Златогривчо.

— Защо не ме послуша, а взе златната клетка? — ядосала се Лиса Червенушка.

— Наистина сбърках — рекъл царският син, — но ти вече не се ядосвай за това, което се случи, ами ми кажи знаеш ли нещо за коня Златогривчо?

— Зная — отговорила Лиса Червенушка, — ще ти помогна да намериш и него. Възседни коня си и тръгвай след мене.

След това тя пак хукнала напред и започнала да му проправя път с рунтавата си опашка. Царският син яздел тръс след нея, докато изведнаж се озовал пред сребърен дворец.

— В тоя дворец е конят Златогривчо — каза Лиса Червенушка. — Иди там тъкмо по пладне, когато стражите спят, и никъде не се бави. В първата конюшня ще видиш дванадесет черни коня със златни юзди, във втората — дванадесет бели коня с черни юзди, а в третата конюшня стои конят Златогривчо пред своята ясла. На стената до него ще видиш две юзди: едната златна, а другата кожена. Но ти внимавай: остави златната юзда да си стои на мястото и му сложи кожената, иначе зле ще си изпатиш.

Царският син влязъл в двореца и пак намерил всичко тъй, както му каза Лиса Червенушка. В третата конюшня стоял конят Златогривчо пред сребърна ясла и ядял от нея жив огън. Бил тъй хубав, че царският син не можал да му се нагледа. Той откачил от стената кожения оглавник с черната кожена юзда и го нахлузил на Златогривчо. Конят стоял кротко като агънце. Но после царският син видял да виси на стената прекрасен златен оглавник със златна юзда, обсипана със скъпоценни камъни, и тя много му харесала. „Никак не отива на такъв хубав кон такава грозна юзда — казал си той. — На коня Златогривчо златна юзда се полага.“

Тогава той снел от коня кожената юзда и му надянал златната. Но едва конят усетил, че е със златна юзда, започнал да се изправя на задните си крака и силно да цвили. Веднага всички коне от първите две конюшни заскачали и зацвилили. Стражите се събудили, дотичали, хванали царския син и го завели при царя.

— Кой си ти, крадецо — нахвърлил се царят върху него, — дето си се осмелил да минеш покрай многобройната стража, за да

откраднеш моя Златогривчо?

— Аз не съм крадец — отвърнал царският син, — не по своя воля дойдох за твоя кон, а бях принуден.

И после му разправил как е станало всичко, че царят от медния дворец не иска да му даде Жар-птица, докато не му заведе Златогривчо, и го помолил да му даде коня.

— Можеш да го получиш — отговорил царят от сребърния дворец, — но ако ми доведеш в замяна момата Златокоска от златния дворец край черното море.

Лиса Червенушка чакала царския син навън в гората и като го видяла, че идва без коня, много му се разсърдила.

— Нали ти казах да оставиш златната юзда на стената и да вземеш кожената? Напразно си губя времето с тебе. Който не може да си помогне сам, и господ не може да му помогне.

— Не се сърди, Лисо Червенушко! — помолил я царският син. — Наистина сгреших, но ти ми помогни и тоя път.

— Още веднаж ще ти помогна, и за последен път — рекла Лиса Червенушка. — Ако ме послушаш, можеш все още да изправиш това, което така глупаво развали. Възседни коня си и тръгвай след мен.

После тя хукнала напред и започнала да проправя път на царския син, докато стигнали до златния дворец край черното море.

— В тоя дворец — казала Лиса Червенушка — царува морската царица. Тя има три дъщери и най-малката от тях е Златокоска. Иди там и я помоли да ти даде една от дъщерите си за жена, а като ти каже да си избереш, вземи тая, която е най-просто облечена.

Морската царица посрещнала любезно царския син. Като ѝ казал за какво е дошъл, въвела го в стаята, където седели трите ѝ дъщери и предели. Те толкова си приличали, че никой на света не можел да ги различи, и били толкова хубави, че на царския син дъхът му замрял, като ги гледал в очите. И трите били забрадени, за да не се вижда коя каква коса има. Всяка била облечена с различни дрехи. Забрадката и дрехите на едната били изтъкани от златни нишки и тя предяла със златно вретено; забрадката и дрехите на втората били обшити със сребро и в ръцете си държала сребърно вретено, а третата имала чисто бяла забрадка и бели дрехи и предяла с обикновено вретено.

— Избери си, която искаш — рекла му царицата. Царският син посочил към момата, облечена с бели дрехи.

— Тая ми дай! — казал той.

— Охо! — зачудила се царицата. — Още не си я спечелил! Почакай до утре!

Царският син цяла нощ не можал да мигне от грижи как ще му потръгне на другия ден и щом като на изток се развиделило, излязъл да се поразходи в градината на двореца. Едва влязъл в нея и изневиделица се появила пред него момата с белите дрехи.

— Ако искаш днес да ме познаеш, внимавай около коя от нас ще хвърчи една мушица — казала тя и както се появила, така и изчезнала.

След пладне царицата завела царския син в същата стая, дето били дъщерите ѝ, и му казала:

— Ако познаеш коя си избра вчера, твоя ще бъде; не познаеш ли, ще си изгубиш главата.

Дъщерите стояли една до друга. Те си приличали като три капки вода и били облечени със скъпи и хубави дрехи. И трите имали златни коси, които така блестели, че заслепили царския син. След малко, когато погледът му се избистрил, той забелязал, че около една от момите се вие малка златна мушица.

— Тая мома е моя — казал той, — нея си избрах.

Царицата много се зачудила, че я познал, и казала:

— Тъй лесно няма да я получиш. И утре ще трябва да изпълниш нещо, което ще ти възложи.

На другата сутрин тя му показала от прозореца едно голямо езеро край гората, дала му малко златно ситце и рекла:

— Ако до довечера изгребеш с това сито ей онова езеро, ще ти дам Златокоска; не го ли изгребеш, ще си изгубиш главата.

Царският син взел ситцето и тръгнал замислен към езерото. Потопил го във водата и гребнал, но като извадил ситцето, всичката вода изтекла до капчица. Като видял, че така нищо няма да може да направи, седнал на яза, сложил ситцето до себе си и се замислил как да си помогне. Тогава изведнаж пред него се появила пак момата с белите дрехи.

— Защо си тъй тъжен? — запитала го тя.

— Как да бъда весел — отговорил царският син, — като виждам, че няма да те получа. Твоята майка ми възложи да свърша невъзможна работа.

— Не се тревожи — казала момата, — всичко ще се нареди.

После взела ситцето и го хвърлила всред езерото. Изведнаж водата на цялото езеро започнала да ври и такива гъсти облаци се издигнали над него и плъзнали над земята, че на три крачки не можело нищо да се види. В тоя миг царският син чул тропот и като се озърнал, видял пред себе си Лиса Червенушка и зад нея — коня си.

— Не се бави — казала му тя, — взимай момата пред себе си на коня и тръгвай!

Конят летял като стрела назад по прокарания път, а след тях Лиса Червенушка отново го разваляла; с рунтавата си опашка тя събаряла мостове, изривала долове и издигала планини — всичко, както си било по-рано.

Царският син се радвал, че е спечелил златокосата мома, но бил недоволен, че трябва да я даде на царя от сребърния дворец за Златогривчо. Колкото повече приближавали двореца, толкова по-бавно карал и повече се натъжавал.

— Мъчно ти е да дадеш своята хубава Златокоска за Златогривчо, нали? — казала му Лиса Червенушка. — Много пъти ти помагах и сега няма да те оставя.

При тия думи тя скочила през едно повалено дърво в гората, праметнала се през глава и вместо Лиса Червенушка пред царския син се изправила още една Златокоска, точно такава, каквато той носел на коня си.

— Нека твоята мома остане в гората, ти вземи мен и ме закарай при царя от сребърния дворец, да ти даде за мен Златогривчо. Получиш ли го, вземи си момата и заминавай.

Царят много се зарадвал на Златокоска и веднага дал за нея на царския син коня Златогривчо заедно със златната юзда. После заповядал да устроят славно пиршество в чест на своята прекрасна златокоса мома и поканил на него всичките си боляри. След като хубаво се наjali, напили и развеселили, царят попитал болярите как им харесва неговата златокоса невеста.

— Хубава е — казал един болярин, — по-хубава от нея няма, но ми се струва, че има лисичи очи.

Щом изрекъл тия думи, момата Златокоска се превърнала веднага в Лиса Червенушка, тя с един скок се намерила навън и изчезнала. Тичала след царския син и Златокоска и разваляла след тях

своя лисичи път: с рунтавата си опашка събаряла мостове, изривала долове и издигала планини — всичко, както си било по-рано.

Като ги настигнала, те били вече близо до медния дворец, където живеела Жар-птица. Тогава Лиса Червенушка казала на царския син:

— Много ѝ отива на момата Златокоска да язди коня Златогривчо! Не ти ли е жал, царски сине, да дадеш Златогривчо за Жар-птица?

— Разбира се, че ми е жал заради Златокоска — отговорил царският син, — но нищо няма да пожаля за моя баща, само отново да оздравее.

Тогава Лиса Червенушка казала:

— Дето е момата Златокоска и конят Златогривчо, там да бъде и Жар-птица. Вече много пъти ти помагах и сега пак ще ти помогна.

При тия думи тя скочила през едно повалено дърво в гората, преметнала се през глава и вместо Лиса Червенушка пред царския син застанал още един кон Златогривчо, също като тоя, на който седяла Златокоска.

— Закарай ме при царя на медния дворец — казал му новият Златогривчо, — да ти даде за мен Жар-птица и получиш ли я, заминавай!

Царят много се зарадвал, че получил коня Златогривчо, и веднага дал за него на царския син Жар-птица заедно със златната клетка. После поканил в двореца много боляри, хвалил им се със своя Златогривчо и ги питал как им харесва.

— Хубав е — казал един болярин, — по-хубав от него няма, но ми се струва, че има лисича опашка.

Като изрекъл тия думи, конят Златогривчо в миг се превърнал в Лиса Червенушка, тя с един скок се намерила навън и изчезнала. Тичала след царския син и след Златокоска и събаряла след тях своя лисичи път с рунтавата си опашка. Настигнала ги близо до потока, дето за пръв път срещнала царския син.

— Сега вече имаш Жар-птица — казала тя, — имаш и повече, отколкото искаше, вече не съм ти нужна. Върни се с мир в къщи и никъде не се спирай, иначе зле ще си изпатиш.

Казала това и изчезнала.

Царският син продължил пътя си със златната клетка в ръка, а редом с него вървял конят Златогривчо със златната юзда и на него —

прекрасната мома Златокоска. Като стигнали до кръстопътя в гората, където се разделил с братята си, спомнил си за пръчките, които всеки от тях забил в земята край своя път като знак. Пръчките на двамата му братя били сухи, но от неговата пръчка през това време край пътя израснало хубаво кичесто дърво. Като го видял, царският син много се зарадвал и тъй като и двамата били уморени от дългия път, поискал да си починат под дървото. Той скочил от коня и помогнал на Златокоска да слезе от Златогривчо, после вързал и двата коня за дървото, а клетката с Жар-птица окачил на един клон. Не минало много време, налегнала ги дрямка и двамата заспали.

Докато спали, върнали се другите двама братя, единият от едната страна, другият от другата, и двамата с празни ръце, и едновременно се срещнали на същото място. Видели, че техните пръчки са сухи и че от пръчката на най-малкия им брат е пораснало хубаво кичесто дърво. Видели също, че под това дърво спи брат им, а до него — прекрасна златокоса мома, до тях конят Златогривчо, а над тях — клетката с Жар-птица. Тогава в сърцата им се породили лоши мисли и единият казал на другия:

— Сега брат ни ще получи от баща ни половината царство, а след смъртта му ще стане негов наследник. Я по-добре да го убием. Ти ще вземеш златокосата мома, аз — коня Златогривчо, а на баща ни ще дадем Жар-птица, да му пее. Царството ще си поделим по равно.

Както намислили, така и сторили. Насекли тялото на брат си на много късове, а златокосата мома заплашили със смърт, ако каже истината. Като се върнали у дома си, настанили коня Златогривчо в мраморна конюшня, Жар-птица оставили с клетката в стаята, където лежал баща им, а на златокосата мома дали прекрасна стая с много девойки за прислужнички. Старият болен цар погледнал Жар-птица и запитал синовете си не знаят ли нещо за най-малкия си брат.

— Нищо не сме чули за него — казали братята, — сигурно някъде е загинал.

Бащата продължавал да тъгува, Жар-птица не пеела, конят Златогривчо стоял с наведена глава, момата Златокоска дума не продумвала, не решила златните си коси и все плачела.

Докато царският син лежал в гората, насечен на късове, Лиса Червенушка дошла при него, събрала всички късове, наредила ги един до друг да прилегнат и много искала да го съживи, но не могла. Тогава

видяла, че над трупа лети една гарга с две гарванчета. Скрила се в тревата под хроста и когато едното гарванче кацнало на трупа, за да яде, Лиса Червенушка скочила, хванала го за крилото и започнала да се преструва, че иска да го разкъса. Старата гарга изплашено долетяла съвсем близо, кацнала на хроста и извикала на Лиса Червенушка:

— Гра, гра! Остави клетото ми дете, то нищо лошо не ти е сторило; като имаш нужда от мен, ще ти се отплатя.

— Тъкмо сега имам нужда от теб — казала Лиса Червенушка. — Донесеш ли ми от черното море жива и мъртва вода, ще пусна гарванчето ти на свобода.

Гаргата обещала да донесе и отлетяла. Летяла три дни и три нощи и като се върнала, донесла две рибешки мехурчета, пълни с вода: в едното имало жива вода, а в другото мъртва. Лиса Червенушка взела мехурчетата и разкъсала гарванчето на две; после долепила двете половини една до друга, поръсила ги с мъртва вода и те веднага зараснали. После ги поръсила с жива вода и гарванчето запърпало с крила и отлетяло. След това Лиса Червенушка поръсила с мъртва вода насечения труп на царския син и той веднага се сраснал в едно цяло, дори белег не останал по него. А когато го поръсила с жива вода, царският син се събудил сякаш от сън, станал и казал:

— Ах, колко дълбоко съм заспал!

— Наистина дълбоко беше заспал — рекла Лиса Червенушка, — да не бях аз, никога нямаше да се събудиш! Нали те предупреждавах никъде да не се спираш и да вървиш направо към къщи?

После тя му разправила какво е станало, изпратила го чак до края на гората, близо до двореца на баща му, дала му да облече едни прости дрехи, сбогувала се с него и изчезнала.

Царският син отишъл в двореца и постъпил на служба като коняр. Никой не го познал. И ето че чул двама от конюшните да си приказват:

— Жалко за хубавия кон Златогривчо, ще умре; повесил глава, нищо не иска да яде.

— Донесете малко грахови шушулки — казал царският син, — обзалагам се, че веднага ще прояде.

— Хо-хо! — разсмели се ратаите. — Такъв боклук дори и нашите впрегатни коне няма да ядат.

Но царският син отишъл, взел малко грахови шушулки, сложил ги в мраморните ясли на коня, после го погладил по златната грива и рекъл:

— Защо си тъй тъжен, мой коньо Златогривчо?

Конят познал по гласа своя господар, подскочил, изпръхтял, изцвилел весело и веднага започнал да яде граховите шушулки.

Начаса се разчуло из целия дворец и стигнало чак до ушите на болния цар, че един от неговите ратаи е изцерил коня Златогривчо. Царят наредил веднага да го повикат и му казал:

— Чух, че си помогнал на коня Златогривчо, де да можеше да помогнеш и на Жар-птица, та да запее! Тъжна е, отпуснала крила и нищо не иска да клъвне. Умре ли тя, ще умра и аз.

— Не бой се, царю честити, няма да умре — казал царският син. — Заповядай да донесат малко къклица и тя сигурно ще закълве, ще се развесели и веднага ще запее.

— Хо-хо! — смеели се слугите, като отивали да донесат къклица. — Тоя ще храни Жар-птица с къклица, дето и гъските не искат да я ядат.

Но трябвало да донесат. Царският син я насипал в златната клетка на птицата, после я погладил по златните пера и рекъл:

— Защо си тъй тъжна, моя Жар-птицо?

Птицата веднага го познала по гласа, отърсила се, пригладила си перата, започнала да подскача и да кълве и така хубаво запяла, че сърцето на болния цар веднага се ободрило. А когато Жар-птица запяла за втори и за трети път, царят така укрепнал, че станал от леглото и с голяма радост прегърнал непознатия си ратай. После му рекъл:

— А какво ще правим с тая хубава златокоса мома, която синовете ми доведоха със себе си? Не говори, не реши златните си коси, нищо не яде и все плаче.

— Позволи, царю честити — рекъл ратаят, — да ѝ кажа няколко думи, може да се развесели.

Царят веднага го завел при нея, царският син я хванал за бялата ръка и казал:

— Защо си тъй тъжна, годенице моя?

Момата веднага го познала, извикала от радост и го прегърнала. Царят много се зачудил на това, че той я нарекъл своя годеница и че

момата го прегърнала, а царският син му казал:

— Не познаваш ли, татко, най-малкия си син? Не моите братя, а аз спечелих Жар-птица, коня Златогривчо и тая хубава мома Златокоска.

После разправил всичко, което се случило, и момата казала, че братята му са я заплашили със смърт, ако ги издаде какво са извършили. Братята стояли пред тях, видели, че са разкрити и така се разтреперили, че думичка не могли да продумат.

Царят много се разгневил и заповядал да накажат и двамата със смърт.

После царският син се оженил за хубавата Златокоска и получил веднага от баща си половината царство, а след смъртта му — и другата половина.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.